

Píseň číslo sto padesát šest

Wabi Ryvola

Všem vosamělejm holkám,
Zuzanám, Mílám, Věrám, Stáňám, Evám, atd, atd.

Je smutnej večer na podzim a venku padá sníh
po mrtvým pláni sídliště veze dívka dítě na saních
dvě natřískaný tašky nákupní a kabelku a strach
jestli již zejtra ve školce pustěj dítě přes práh

To by zas totiž musela žádat vo paragraf
vona snese klidně konzervy ale dítě potřebuje hrách
a mlíko, šunku, sejry, mák kde na to má člověk brát
když žije ve svém kutlochu přebírá se ve snách

Teď už jede dlouhým výtahem svý dítě na rukou
ani ty dvě tašky nákupní jí nejsou zárukou
že nákej chlap jí za úsměv nevopraví kohoutek
dítěti že dá žvejkačku spraví ruce vod loutek

Je smutnej večer v sídlišti a namodralej svit
už rozvinul jas nad krajem kde by měli lidi žít
ta holka utírá nádobí na svý voči nevidí
a spousta ženskejch vokolo ji tohle závidí

Že může kdy chce s každým chlapem do postele jít
že nemusí se když de spát s manželem rozloučit
je mladá hezká souměrná vohlídne se každej muž
nikdo z nich by jí nevěřil že co je soulož neví už

Řekni mi malý zrcadlo za šest korun padesát
proč holka hezká jako já by nemohla se vdát
je spousta mužskejch vokolo a já pořád sama sem
to asi že mám mimino a třicítku za pasem

A zejtra zase do práce v pět hodin musím vstát
pro dítě jídlo uvařit a do školky ho dát
a potom v práci půvabnou veselou holku hrát
nenechat se řečma votrávit a bejt pořád akorát

A běží čas a roky dou dou do zapomnění
jen na způsobu života holkám nic nemění
pořád stejný smutný večery a práce nad hlavou
proč vlastně mužský nechtějí žít s ženskou v páru

Je smutnej večer na podzim a já sem holce plách
mám ramena a myslím si že nezůstanu kách
ale za mnou jako nestvůra potáhne její stín
do smrti mi v duši zůstane jen halda rozvalin